

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra Udvalgte Skrifter

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. XI. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621538901072/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

-- det hvorfor der bødedes saa haardt — holder han af at gemme sig bag et fremmed Klædebon. I Digtet »Bortreisen« er den Ham, hvori han forpupper sig, en indisk Elegi. I Begivenhedernes ydre Træk — den vaarskønne unge Pige, som kommer til sin Ven og søger at afholde ham fra at begive sig ud paa en Rejse — holder han sig tæt op af sit Forbillede. Men mens i Elegien den unge Pige er et ubrudt Billede af en ung, æterisk og dugren Vaargudinde, forglemmer hun sig pludselig i Baggers Digt og bliver saa djærvt og dansk veltalende, at det klin-ger som et Skænderi med den hjemligste Atmosfære.

»Troer Du, at Du modner din Forstand
ved at see paa fremmed Jordbunds Træer?
See blot rigtigt paa vort eget Land.«

»Vil Du lære andre Landes Sprog?
Ak, det Sprog, din Pige med Dig talte
Sagde tidt Du før, var skønnest dog;
Thi med det vi bedst vor Lykke malte.«

I Elegien forlyder der intet om, at den elskede rejser for at forøge sine Sprogkundskaber — den unge Pige bebrejder ham blot i al Almindelighed hans hvilcløse Omflakken —; men i Forbindelse med Carl Bagger klinger det meget naturligt. Han var en sproglig Begavelse, og han led under dette aldrig at faa Lejlighed til at sætte Foden uden for Danmarks Grund. Da han i 1836 løb i Havn i de smaa provinssielle Forhold i Fyens Hovedstad, lyder der et Suk fra ham til Vennen H. C. Andersen: »Lykkelige Andersen! Du betænker ikke, at Du dog eengang har været paa de Steder, i de Lunde, ved hiint Hav,

hvilke mængen Dansk, mængen dansk Digter endogsaa aldrig vil komme til at see.«*)

I Baggers Digt er endvidere indført en Person, som Kilden ikke kender noget til: det er Pigens Moder. Mens det hedder i Elegien, at den unge Pige »holdt Øie med Dragerne af hendes Rode« (Skildvægterne), og at hun kun havde »borttaget de Ringe, der plejede at pryde hendes Ankler, for at ikke deres Raslen skulde udsætte hende for Elendighed,« har Bagger en helt anden Historie at berette:

Moder min det ikke vide maa,
Derfor løsned jeg de gyldne Ringe o. s. v.

Og da hun drister sig til at træde ind i hans Telt, er det først efter at have spurgt ham:

Tør jeg troe, at den derinde boer
Ikke myrde vil min Moders Glæde.

Og mens den unge Pige i Elegien helst straks havde kastet sig i sin elskedes Arme, og kun »af Undseelse afbødede hans Omfavnelse«, er hun hos Bagger yderst ængstelig og føler sig først rolig, da han har lovet at handle »som om mange paa os saa«. Udtrykket har ikke megen indisk Klang, men minder langt snarere om den Terminologi, vi kender fra de Dage, da Carl Bagger og Thora legede Skjul med Familien Fiedler. Den indiske Elegi falder da efterhaanden ud til at blive et københavnsk Digt om Minderne fra de første farlige Stævnemøder paa Basnæs. Men den, der dvæler i Minderne, havde paa det Tidspunkt oplevet, hvor galt det kunde gaa, hvor blodigt den lille Fod kunde saares; herom vid-

*) Vilh. Møller, Side XIV. Fodnote.